

כיון שנעשית מצותה^א להכי אטריך ועפרו שס ואי מועפרו שס לחוד ה"א דוק לאחר עריפה אסורה בהנאה אל מצא מחיים לא להכי אטריך כפרה אז נמי ים לומר דהא דקאמר הכא כפרה כמיב זה לא עיקר דרשא היא דהא אטריך לדרשא אחרייתא כדלמרינן בפי קמא דחולין (קדף: א) דילמא טריפה היא וכי מימא מאי נפקא לן מינה כפרה כמיב זה כקדשים אלא עיקר דרשא דהכא הוי מועפרו שס:

משעת שחיטה. פ"י ומשולחַת
נמי מִאִסְכָּר משחיטת
חזירתה עד השילוח ואין לפרש משעת
שחיטה בַּשְּׁחוּטָה ובמשולחַת יליכא
אִסְכָּר כלל דאָ תנא צוּרִי מזרעה
דמשמע מְרִוּיָהּ: **מִי אֵת לֵיָּה בְּבֹרָה**
אֲחֲרֵינָא. דאָן לומר הִבָּחַת צִיפּוּרִים
כְּמוֹ הוֹרְדָת עֵגְלָה עֲרוּפָה דהא הוֹרְדָת
עֵגְלָה עֲרוּפָה כְּמִיד בַּפְּרָשָׁה (דברים
כא.) וְהוֹרִידוּ זָקְנֵי הָעִיר אֶת הָעֵגְלָה:¹
אָזֶל הִבָּחַת צִיפּוּרִים לֹא כְּמִידָּה אָזֶל
לְקִיָּחָה כְּמִידָּה דְּכִמְיָּה (ויקרא יד.)
וּלְקַח לְנִטְשָׁתָּה: **וְזֶה אִשְׁרֵי לֹא תֵּאֲכָלוּ**
לָרִבּוֹת הַחֲשׂוּפָה. וְאִם לֹא־תֵּן
אִסְכָּר הִנָּהּ מִנָּה לִיה אֲלִיבָא דְּחֻקִּיהָ
דְּלִמְרָחִי לֹא תֵּאֲכָלוּ לֹא מִשְׁמַע אִסְכָּר
הִנָּהּ וי"ל דְּגַמְרֵי אִסְכָּר מְשׁוּלַחַת
מִשְׁחוּטָה² מִה שְׁחוּטָה אִסְכָּרָה אִף
מְשׁוּלַחַת אִסְכָּרָה וְאִסְכָּר דְּמְשׁוּלַחַת
הִנָּהּ הוּא דְּמַמְיִים לֹא עֵיין אֲלֵיהֶם:³
שְׁחַטָּה וּנְמַצָּאת שְׂרִיפָה. פִּירַשׁ
בְּקוּנְטֵרֶס דֶּקס"ד כִּשְׁדָּק

בְּסִימֵינוּ נִמְלֶאֱת שְׁטֵרפָּה בְּשִׁטָּה
כְּגֹן שֶׁנֶּקֶד הוֹשֵׁט דָּלִי נִטְרָפָה
מַעֲיָרָא כְּגֹן יִקְבֹּד קְרוֹם (א) אִו
נִחְסְבוּ רַגְלֵיהָ לֹא שִׁיךְ לִמְיָנִי נִמְלֶאֱת
וְהִינִי דְקֻלְמֶר גְּמֶרֶל אֲמֵלִי מוֹתֶרֶת
בְּהִנָּה כְּלוֹמֵר אִסּוּר שָׂדֶה הֵיכֵן
הֵלֵךְ וּמִשְׁנֵי שְׁנִמְלֶאֱת טְרִיפָה בְּצִנִּי
מַעֲיִס וְלֹא חֵל בְּשַׁעַת שְׁחִיטָה (ב) אִלֻּל
מִקּוֹדֶם שְׁחִיטָה וְלֹהֵי מוֹקֵי לֹה
בְּטֵרפּוֹת בְּצִנִּי מַעֲיִס דָּלִי הוּא מוֹקֵי
לֹה בְּטֵרפּוֹת שְׁבָחוֹן וְקוֹדֶם שְׁחִיטָה
לֹא הוּא קָרִי לִיָּה נִמְלֶאֱת אִלֻּל הַשּׁוֹחֵט
טְרִיפָה אֲבָל בְּטֵרפּוֹת בְּצִנִּי מַעֲיִס
נִקְרָא סְפִיר נִמְלֶאֱת שְׁהִי אִינוּ נִרְאֶה
וְקִשָּׁה כִּי נִמִּי נִמְלֶאֱת טְרִיפָה שֶׁנֶּקֶבוּ
הַדֶּקֶין (ג) שְׁמֹא הַטְּרֵפּוֹת בָּא אַחֵר
הַלְקִיחָה וְאִ"כ אֲמֵלִי מוֹתֶרֶת תֹּאכֵל
סִפְסָף לִכְבֹּד דְּלַעֲיָרָא קִיד שׁוֹחֵט
וְנִמְלֶאֱת טְרִיפָה כְּגֹן שֶׁנֶּקֶבוּ הַדֶּקֶין
וּפְרִיץ אֲמֵלִי מוֹתֶרֶת שְׁמֹא אַחֵר
לְקִיחָה הִיָּה וּמִשְׁנֵי שְׁנִמְלֶאֱת טְרִיפָה
בְּצִנִּי מַעֲיִס כְּגֹן שֶׁיִּטֵּל הַכֹּהֵן (ד) אִו
טְרֵפּוֹת אַחֲרֵת שׁוֹדֵלִי הִיָּה מִשְׁנֹלֵד:
תְּנֵא"ל הִיא נֶאֱמָר מִכְשִׁיר כו' אִף
מִכְשִׁיר הָאֲמֹר בַּחוּץ עֲשֶׂה
בו מִכְשִׁיר בִּמְכַפֵּר. פ"י נְקוּטֶרֶס
מִכְשִׁיר הֵינִי צִיפּוּרִי מְזוֹרֵעַ וּמִכְפֵּר
עֲגֹלָה עֲרוּפָה תִּימָה דֶּהֱכָא מִשְׁמַע
מִכְשִׁיר הֵינִי צִיפּוּרִי מְזוֹרֵעַ וּמִכְפֵּר
עֲגֹלָה עֲרוּפָה תִּימָה דֶּהֱכָא מִשְׁמַע

רופה מציפורים ויש לומר דמעיקרה דררץ למינן ציפורים
 ו עריפה אף ציפור דמשולחא דררץ לכל הפחות איסור
 וכחן איסור מחיים במשולחא אם כן שפיר יליף התם מעלה
 חוטא דנאסרה אף מחיים דהיינו משעת לקיחה מעגלה ערופה^ו
 הרי

(כ) וזה אשר לא תאכלו מהם. יתירא הוא, מהם מן הטעורין, דהא אטעורין דלעיל מיניה זנין.

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) גמ' משעת לקיחה
קייחה קייחה מעגלה
ערופה. נ"ב כ"ה
בס"א [ע"י מהרש"ל]:
(ב) תוס' ד"ה שטטה
וכו' קרום של מרח או
נחתכו וכו' שטיטה ולא
מקודם:

מוסף תוספות

א. דאין קל דבר שנעשה
בצורתו ומעליין ב' יומא
ג. 'מס' ע"ז ט: דומא
ה. שחזינה בקדשה כדאמר
בסמוך. יעניאל. ג. כתב
ד. קדשים דמדיחא
ה. 'מס' ע"ז ט: ציטור
ו. ואין דאמר ציטור
ז. דעלמא אלא קל ליתני מן
ח. שריה הנסקלים. 'מס' טו.
ד. יש בל מצות הורדה.
ה. 'מס' ט"ה ט: ו. ומי אל
ז. עסקנין שחב כרם אצל.
ט. היינו הפרשה
י. כדאמרין קל קא קינין
יא. מפרשין אלע בקיחת
יב. עלעס אל בעישה קל
יג. יכיון גזיל קל קרא
יד. שדוהוה מיתרסא סבא
טו. דרגה המשתלשת
טז. שחאסד השילוח
יז. סבארה ששחיתן
יח. שות ד גמר מצות.
יט. 'מס' כרמות ס. ה. הלך

שחוטתו במי תיארס
בנהאג. 'מוס' שס. ט. גבי
פלוגתא דעגלה ערופה
מתי נאסרת רב המנונא
אמר מחיים רבה אמר
לאחר מיתה ודחיק
לאשכוחי תנא כרב
המנונא ומייתי לה מהכא
וגמרי מכשיר ממכפר.
'מוס' הרל"ש. י. דשני
ציפורים גמר ממכפר
שס.
כ. פילו המשולות שריא
כדאמרנו בשמעתיה. שס.
שחוטתו במי תיארס

מוקפה
האמור בפנים עשה
אף מכשיר ומכפר האמור בחוץ עשה בו מכש
צפור טהורה תאכלו לרבות את המשולחת וז
מהם לרבות את השחוטה ואיפוך אנא אמר רבי יוד
לא מצינו בבעלי חיים שאמורים מתקף לה רב שמואל

ומעגלה ערופה וזכריות^ט (דף כה.) משמע דילפינן עגלה
ומעגלה ערופה דמה עגלה ערופה אסורה לכל הפחות מש
דשייך בה והיינו על כרחק מחיים קודם שנשתלחה^כ וכיון ד
ערופה דנאסרת מחיים מציפור המשולחת ואחר כך ילפינן ציפור

(1) וזה אשר לא תאכלו מזה. יתירא הוא, מהם מן הטעוין, דהא אטעוין דלעיל מיניה לאתא, אבל אלו אין בהן מעשה מלקיחה ועד שמיטה, וכיון דנאכרות מחיים על כרחך משעתא ל' (1)

קבט א מיי פיי"א מה'ל
טומאת זרעת הל"ו:
קע ב מיי פיי מה'ל
רוזת הל"ו:
קעא ג מיי פיי"א מה'ל
טומאת זרעת הל"ט:
קעב ד ה ו מיי שס
הלכה ז:

תורה אור השלם

1. אֶת יְיָ אֱלֹהֶיךָ תִירָא
וְאֹתוֹ תַעֲבֹד וּבְשֵׁמוֹ
תִשָּׁבַע: דְּבָרִים ו' יג
2. כָּל צִפּוֹר טְהוֹרָה
תֹּאכְלֶנָּה: דְּבָרִים יד יא

תום' ר"י הזקן

כְּהֵנָּה. כֹּפֶר לַעֲמֹךְ יִשְׂרָאֵל
[דְּבָרִים כֹּא, ח], וְקִדְשִׁים
אֲסִירֵי הַבְּהֵמָה. צִמּוּרֵי
מִכְשֵׁי הַחֹץ
הַמֵּצֵעֵם.
וְנִשְׁתַּחֲוֶה מִצִּבּוֹר הַלְּחִשְׁבִּיר
הַמְצֻרֶעַ עַל אֵל הַמַּחְנֶה.
מִכְשֵׁי בָּפְנִים. אֲנֵם
מִכְשֵׁי מִצְרָעֵי. מִכְשֵׁי
קִרְבָּנוֹת. מִכְשֵׁי
עֲגֹלָה עֲרוּפָה. הַמְשֻׁלַּחַת.
אֲחַת
הַמְצֻרִים
מִשְׁלַח מִשְׁמוֹתַי
דָּכַל
יִרְבּוּא הוּא.
שִׁמְשֻׁמָּה.
שִׁמְשֻׁמָּה.

מוסף רש"י

את לא דריש. לרבינו
דקבר לה כשמעון העמסו
ששפירט כל אחים שצמורה
לרבות, כיון שהיה נלחם
לחץ מירא, אמר לה
הרבה לירא עמו, מירש
מבולן וחורו בו מכל רביו
שדרש, דמדהא לאו לרבי
כולהו נמי לאו לרבי
(פסחים כב:), דכל
ממלך דרשות שדרש, רל
אחין באין צדדו זה וזה
בו לרבות בו (בבביות ה).

[illegible]